

Gaura de șarpe

Dragos Niculescu

Am mai intrat o dată în gaura de șarpe a pământului
și, după un drum întunecos și extrem de interesant,
m-am trezit afară, ținând într-o mână o sticlă de vin
și în cealaltă un pahar – iar aceasta a reprezentat
pentru mine un sfârșit frumos de situație.

Tu mă urmăreai ca un câine de vânătoare, în rochițe
scurte și pastelate, eu îți mai lăsam câte un mesaj
sub câte o bancă, sub rădăcina câte unui copac:
"Din fiecare os alb iese cândva o floare",
"Din fiecare fluture iese cândva un suspin",
tu înțelegeai și mă căutai mai departe pe străzi,
mereu în urma mea, mereu consecventă idealului tău,
pe care îl împărtășeam de la o depărtare cuviincioasă.
Pe vremea aceea idolii de lut cîntători se odihneau prin
vechile tainițe de zid, înmiresmate rufe albe fluturau
prin curți la marginea orașului, câte un tren mai fluiera
romantic undeva în nord.

Probabil căutam amîndoi ceva anume, poate niște ruine
cu tufe de iarbă în care să ne dezlănțuim iubirea ca într-un
muzeu bombardat al vieții și al morții, poate vreo băcănie
fără stăpîn, cu măline, schweitzer și ghiuden, în care să ne
cunoaștem mai bine, poate vreun ochi de baltă nou născut,
într-o pădure limitrofă, pe care să-l botezăm cu trupurile
noastre pline de rîvnă și curățate de lumina lunii.

Și astăzi, din părțile noastre separate de lume, îi înțelegem
încă pe acei copii bătrîni care se țineau de mînă și ne priveau
fix la câte o încrucișare de drumuri, nemișcați și albi, fără să
clipească, în noaptea care le învăluia pe toate.